

BOŠTJAN HARI

Je slavni pisec uspešnic Paolo Coelho kristjan?

Paolo Coelho je ime, ki se na Zahodu že nekaj desetletij pojavlja kot navdihujoči pisec duhovnih in življenjskih romanov, v katerih ne manjka krščanskih elementov, ki jih sicer interpretira po svoje, pa tudi protikršćanskih elementov ne. S svojimi knjigami je zaslovel po vsem svetu, tudi med katolićani. Njegovo ime je pravi magnet za medije, v katerih se nemalokrat pojavlja kot katolićan oz. katolićki pisatelj. Zato smo se odloćili, da mu namenimo nekaj pozornosti. O njegovem odnosu do Katolićke cerkve bomo spregovorili pozneje.

Coelho je ob J. Redfieldu, L. Hayju, L. Royalu idr. eden najslavnejših pisateljev na podroćju t. i. *new age* duhovnosti, ki vsebuje nešteto nasvetov za doseganje osebne uresnićitve, izpolnjenosti in sreće. V 90. letih je zaslovel s knjigo *Alkimist*, ki je znana tudi v našem prostoru. Pomenljivo je, da je Coelho prvi zahodnjaški nemuslimanski pisatelj, ki je obiskal Iran po revoluciji leta 1979. Leta 2002 je prejel najprestižnejšo nagrado, ki jo podeljujejo brazilskim pisateljem – postal je ćlan *Academie Brasileira de Letras* (Brazilska akademija), ki med drugim skrbi tudi za portugalščino. Je svetovalec Unescovega projekta *Convergences spirituelles et dialogues interculturels*, ki se ukvarja z medkulturnim dialogom. Z lastnim premoženjem je ustanovil sklad *Instituto Paulo Coelho*, ki pomaga revnim otrokom in starostnikom ter podpira prevajanje brazilskega leposlovja v tuje jezike.

Coelho sodi med najboljše prodajane avtorje na svetu, hkrati pa velja za najboljše prodajanega portugalskega pisatelja.

KDO JE PAULO COELHO?

Paolo Coelho je brazilski *new age* pisec, predavatelj in mag na podroćju duhovnosti ter uspešnega življenja. Leta 2005 je obiskal Slovenijo. Rodil se je l. 1947 v Rio de Janeiru. Šolo je obiskoval pri jezuitih. Zaradi introvertiranosti staršev je od 17. do 20. leta živel v psihiatrićni bolnišnici, iz katere je trikrat zbežal. Zaćel je študirati pravo, a je študij kmalu opustil in se podal na pot po Južni Ameriki, Severni Afriki, Mehiki in Evropi. Priključil se je hipijevskemu gibanju in užival halucinogene droge. Zaradi nekaterih pesmi, ki jih je napisal, je bil leta 1974, ko se je vrnil v Brazilijo, aretiran in mućen

kot državni sovražnik. Preobrat v njegovem življenju pa je povzročilo romanje k sv. Jakobu v Kompostelo.

Že pred 30 leti je prek svojih knjig postal svojevrstno utelešenje iskanja sreče, obljube boljše prihodnosti in samouresničenja. Njegove knjige tako kot večina *new age* literature odsevajo odrešenje. Le-to naj bi se skrivalo za nekim vogalom – v prekinutvi starih slabih vezi, v zvezanosti, za pogumom, ki alkimistično od sivega življenja ustvarja dolino rdečih in dišečih rož. Njegovi bralci pogosto pričujejo, kako so z njegovo pomočjo prišli do preobrazbe, dosegli odrešenje, radost in svobodo. Z navdušenjem nam pripovedujejo o sreči, ki jih prežema z upanjem, da je vse pravzaprav dobro, da je življenje vrsta raja, ki je povsod okoli nas – na dosegu rok. Do tega pridemo prek mistike, kristalov, amuletov (talismanov), meditacije ...

Ob tem smemo dodati, da se alkimistova magija kljub vsem njegovim nasvetom kaže kot nemočna in ne prinaša raja, čeprav si lahko ob tej kruti realnosti zatiskamo oči: grozote zla še vedno obstajajo, ob tem tudi vojne, smrt, bolezn, hudobija, nespametnost, minljivost, razočaranja, bolečine itd. Zato kristjani verujemo, da obstaja samo eno ime pod nebom, po katerem lahko dosežemo odrešenje, tj. Jezus Kristus, in ni druge poti do vstajenja kot preko križa.

COELHOVA DELA

Coelho je napisal 26 knjig, ki so prevedene v 67 jezikov. V najmanj 150 državah je izšlo več kot sto milijonov izvodov njegovih knjig. Njegova dela vsebujejo številne avtobiografske prvine; v njih opisuje dežele in pokrajine, ki jih je sam obiskal. Njegov jezik je preprost in skop. Vključuje številne verske, simbolne in metafizične elemente. Velikokrat v zgodbo vpleta svetopisemske in duhovne motive. Dogajanje v knjigi *Veronika se odloči umreti* je tako postavil v Ljubljano. Motivi v njegovih delih so pogosto ljubezen do druge osebe kot nasprotje ljubezni do

sebe, iskanje življenjskega smisla in duhovna samoizpolnitev.

Leta 1982 je z vidnim uspehom izdal prvo knjigo z naslovom *Arquivos do Inferno* (*Arhivi iz pekla*). Leta 1985 pa je izdal svojo drugo knjigo *O Manual Prático do Vampirismo* (*Praktični priročnik vampirizma*), s katero je bil izredno nezadovoljen in jo je želel umakniti s tržišča. Po vrnitvi z romanja k sv. Jakobu je leta 1986 napisal knjigo *O Diário de um Mago* (*Dnevnik nekega maga*). Leta 1987 je v 900 izvodih izdal že omenjeno delo *Alkimist*, ki pa so ga nato prodali v 65 milijonih izvodih in je bilo prevedeno v 67 jezikov. Vpisano je v Guinnessovo knjigo rekordov kot knjiga še živečega pisca, ki je prevedena v največ jezikov, čeprav je slavna postala šele po njegovi knjigi *Brida* iz leta 1990. Od njegovih 26 knjig je najbolj prodajan *Alkimist*, ki mu je prinesel tudi svetovno slavo in bogastvo, o katerem ni mogel niti sanjati. Od avtorskih prihodkov vsako leto nameni 300.000 dolarjev za svojo ustanovo, ki jo vodi njegova četrta žena Cristina. Na vrhuncu slave se je Coelho odločil iti korak dlje, in sicer z delom *Izpovedi romarja*,¹ v katerem je v pogovoru z novinarjem Juanom Ariasom popolnoma razgalil svojo dušo – sicer ne iz istega razloga kakor npr. sv. Avguštin, pa vendar. Coelho *Izpovedi* so izšle l. 1999 v Barceloni. Kultni pisec je dobro ocenil obdobje, v katerem živi. Pravi namreč, da potrošniška družba zavrača visoke ideale in sprejema duhovnosti, ki bi bile bolj po njihovi meri: "nevezane" na moralna načela in religiozne dogme. V luči Coelho *Izpovedi* in kontekstu njegovih romanov želimo na kratko potrditi Ariasovo ugotovitev, da so se pri oceni Coelho *del* njegovi kritiki nemalo zmotili.

STIL PISANJA

Paolo Coelho je več kot le običajni (romano) pisec, česar pa njegovi kritiki niso dojeli. Je eklektik² in emblematic³ (prostozidar). Njegove knjige so sicer povsem fikticijske in sad domišljije, a jih večina uporablja kot

priročnike za samopomoč. V nadaljevanju bomo pojasnili, kaj pravzaprav želimo reči.

Osem Jezusovih blagrov ni sad Jezusove domiselnosti ali teoretičnega razmišljanja. Jezus, otrok Brezmadežne Matere Marije in njenega prečistega zaročenca sv. Jožefa, je oznanjal to, kar je bilo v sveti nazareški družini že v polnosti uresničeno. Jezus je tisti, ki je prvi oznanjal in izpolnjeval osem blagrov ter postavil sebe za vzor. Njegove besede odražajo njegovo božansko življenje.

Podobno pa tudi Coelhoova dela odražajo njegovo kontroverzno razumevanje sveta in življenja. V nadaljevanju bomo zato izpostavili Coelhoov odnos do nekaterih stvarnosti z namenom, da bi bolje razumeli sporočilo njegovih knjig.

Cerkev. Pozorni bralec Coelhoovih romanov bo težko spregledal neverjetno, četudi posredno, sovražnost do Katoliške cerkve. Razlog za to najdemo v Coelhoovih *Izpovedih*. Starši so ga proti njegovi volji poslali v jezuitski kolegij, da bi ga disciplinirali. Bivanje v kolegiju mu je sicer pomagalo pri disciplini, a je pri tem izgubil vero. Začel je s prebiranjem Karla Marxa in diabolčne literature. Njegove osebne negativne izkušnje v odnosu do Cerkve se odražajo v vseh njegovih delih.

Število tri. Coelho meni, da ni nujno, da se bo človeku tisto, kar se mu je v življenju zgodilo enkrat, zgodilo tudi drugič, kar pa se mu je zgodilo dvakrat, se mu bo zagotovo še ponovilo. Tako razmišljanje izhaja iz njegovega izkustva. Trikrat je bil v zaporu, trikrat v umobolnici, trikrat je imel homoseksualne odnose, trikrat se je poročil (sedaj živi v četrtem zakonu).

Umobolnica. Delo *Veronika se odloči umreti* se dogaja v Sloveniji in vsebuje Coelhoovo lastno izkušnjo iz časa bivanja na psihiatriji.

Ženski elementi. V Coelhoovih *Izpovedih* Arias poudarja, kako nemogoče je spoznati Coelhoovo osebnost brez preučevanja "ženskih elementov", ki so navzoči v njegovem življenju in literarnem delu. V Coelhoovem življenju je ženska zavzemala in še vedno zavzema pomembno mesto, vendar tega ne moremo

reči tudi za njegov odnos do žensk, saj ima za seboj tri propadle zakone. Njegovi knjigi *Brida* in *Veronika se odloči umreti* nosita v naslovih celo imena njegovih žen, ženske pa imajo pomembno vlogo tudi v ostalih knjigah. Ženske elemente je morda najmočneje izrazil v romanu *Ob reki Piedri sem sedela in jokala*, v katerem se je poistovetil z žensko. Coelho pravi, da je ženska, ki živi v njegovem življenju, ženska, ki živi v njem, saj mu je dano, da se istočasno počuti tako moški kot ženska. Prvo dekle, ki je prišlo v njegovo življenje, je bila 16-letna blondinka Fabiola, od katere je bil ekonomsko odvisen. Zanj se je velikodušno žrtvovala, vendar se ji je on izneveril. Čeprav se je z njo mnogo let kasneje spravil, se tega spominja z velikim sramom. Tedaj je imel 18 let. Njegovo drugo dekle, s katero se je pri 21 letih tudi prvič poročil, je bila Jugoslovanka Vera. V drugem zakonu je bil poročen z "ženo brez imena" - tako jo namreč naslavlja. V času trpljenja, ki ga je doživljal skupaj s svojo drugo ženo, sta se v nekem trenutku znašla skupaj v isti sobi. Čeprav sta imela pokriti glavi, ga je ona prepoznala po glasu in ga prosila, naj se ji odzove, on pa je molčal zaradi strahu, kot da bi bil "zalit". Ko sta se po izhodu iz mesta, kjer so ju mučili, srečala, ga je prosila le eno stvar: da ne bi nikoli več izgovoril njenega imena. Njeno prošnjo je vzel resno in njenega imena ni izrekel nikoli več. Vsakič, ko jo omenja, jo naslovi kot "žensko brez imena". Tretjič se je poročil pri 29-ih, ženi je bilo 19 let, četrtrič pa s Cristino.

Duša sveta. Pojem "duša sveta", ki ga Coelho pogosto uporablja, je pravzaprav istoveten teozofski akaša kroniki oz. "kolektivnemu nezavednemu" Carla G. Junga. Prenekateri bralec morda ne ve, da je Jung komuniciral s svojim t. i. "kolektivnim nezavednim", iz katerega so na površino priplavala razna bitja, med njimi tudi Filemon, o katerem piše: "Filemon mi je dal jasno čutiti, kot tudi druge podobe mojih vizij, da so v duševnosti stvari, ki jih ne proizvajam sam, ampak se same javljajo in imajo lastno življenje. Filemon predstavlja silo, ki ni moj jaz. Z njim sem se

pogovarjal v vizijah in govoril mi je stvari, ki se jih nisem zavedal. Zelo dobro pa sem razumel, da je to govoril on in ne jaz ..."⁴

Vse, kar je Jung govoril in počel, ima svojo obrazložitev v njegovih srečanjih z onstranskimi bitji prek transa. Besede so posredovali duha in ni vseeno, kateri duh stoji za njimi, na kar opozarja tudi sam Jung: Danes se nihče več ne ozira v ozadje besed, na ideje, ki so v njihovi osnovi. In vendar je ideja edina realnost. Vse moje delo je pravzaprav dajanje novih imen tem idejam, tem stvarnostim. Poglejmo npr. besedo "nezavedno". Ravno kar sem prebral knjigo kitajskega zen-budista. Zdi se mi, da govorimo o isti stvari in da je edina razlika med nami ta, da smo isto realnost poimenovali z različnimi imenoma. Zato uporaba besede "nezavedno" ni tako pomembna; pomembna je ideja, ki stoji za njo.

V luči pravkar navedenega se vrnimo h Coelho "duši sveta". V svojih *Izpovedih* nam odkriva idejo, ki leži za "dušo sveta", in priznava, da z njo komunicira prek "jezika simbolov" oz. abecede, ki jo je izumil. Ob tem pa se javno razglasi za maga: "Sem tudi čarovnik in to je lahko vsak, ki se spozna na okultni jezik, povezan je s stvarmi, ki se tičejo iskanja lastne usode." Coelho je imel priložnost, da se je izučil pravih čarovniških veščin. V raznih sektah, ki jim je pripadal, je prakticiral različne mantre, joge in meditacije, ukvarjal se je s črno in belo magijo, užival je drogo, okoli dve leti je preživel tudi v skrivni satanski sekti razvpitega angleškega mistika in satanista A. Crowleya, v kateri se je srečal s črno magijo in raznimi oblikami perverznosti. Pregarjale so ga različne more, hrup neznanega izvora, njegovo hišo je napolnjeval neobičajen dim. O tem strnjeno pravi: "Prisotnost zla je bila nekaj vidnega in otipljivega. Bilo je kot bi mi zlo govorilo: 'Klicali ste me in sem prišel.'" To se je dogajalo v času, ko se je ukvarjal z glasbo, ki jo je dal v uporabo omenjeni satanski sekti. Očitno je torej, da "duša sveta" v Coelhovih delih ni le literarna izmišljotina, ampak odraz magijskega⁵, pa tudi spiritualnega (da ne rečemo satanističnega) svetovnega nazora.

Jezik znamenj. Za šamane je značilno, da v svetu berejo znamenja iz starodavnosti. V svojem zasebnem življenju Coelho pozorno opazuje in poskuša dešifrirati jezik znamenj, ki je v literaturi *new agea* pogosto istoveten z intuicijo. Vsako knjigo začne pisati šele, ko v januarju na neparno leto najde belo pero.

Hermetizem. V današnjem času ne manjka hermetizma, toda krščanski svet ve o njem zelo malo. Poglejmo si omenjeni pojem pri Coelho. Razen alkimije, ki jo je pred njim populariziral že Jung, Coelho v svojem romanu *Alkimist* pot samouresničenja in doseganja sreče pokaže v smeri egipčanskih piramid. Tam se nahaja smaragdna tabla, ki se pripisuje staroegiptovskemu bogu Totu, ki so ga imeli za začetnika in zavetnika pismenosti, umetnosti in znanosti. Grki so ga identificirali s Hermesom Trismegistosom, ki so ga slavili kot Mojstra nad mojstri. Njegovo učenje so prenašali kot skrivno učenje od učitelja do učenca. Med posebno poudarjenimi nauki, ki se mu pripisujejo, je pomembno vlogo igrala tudi alkimija. Coelho Hermesa Trismegistosa istoveti s starozaveznim kraljem Melkizedekom, kraljem Salema, ki je "brez očeta, brez matere, brez rodovnika, brez začetka dni in brez konca življenja" (prim. Heb 7,3). Legenda pravi, da je na tej hermetični tabli ("evangelij hermetizma") zapisana vsa modrost, iz katere so se kasneje razvile razne religije in filozofije, ker so ljudje njeno vsebino "zakomplicirali". Edinost človeštva in religij se lahko po Coelho ponovno uresniči z vrnitvijo k izvoru – hermetizem! Zaradi populariziranja te ideje je Coelho postal Unescov svetovalec za mednarodni dialog in združevalec različnih kultur.

PAOLO COELHO IN KATOLIŠKA VERA

Nominalni katolik. Paolo Coelho se v medijih pojavlja kot katoličan in trdi, da pripada katoliškemu redu RAM (Regnum Agnus Mundi oz. Rigor, Amor, Misericordia), španskemu katoliško-ezoteričnemu gibanju, ki se je začelo leta 1492. Vanj naj bi ga vključil nek poslovnež z Nizozemske, s katerim se

je leta 1970 v Amsterdamu slučajno srečal na kavi. Gre za ezoterično okultno gibanje z iniciacijo, ki nima nobene povezave s Katoliško cerkvijo, ampak prenaša iniciacijsko pot močne individualne želje po iskanju sreče z jezikom simbola. Za hrvaški *Jutarnji list* je Coelho izjavil, da je katolik, vendar odgovorov ne išče v katoliški veri. Takšen katolicizem bi lahko primerjali z zakonom, v katerem bi eden od zakoncev svojo predanost uresničeval zunaj zakona. Zvestoba Bogu je namreč zakon, saj se pri krstu zgodi neke vrste "poroka" med novokrščencem in Troedinim Bogom, ki ga je potrebno skrbno negovati in varovati pred nevero in malikovanjem. Iz do sedaj povedanega lahko jasno rečemo, da Coelhova dela odražajo njegov magijski in antikrščanski duhovni svetovni nazor. Nemo-goče je namreč naslednji prizor iz Coelhovega romana *Ob reki Piedri sem sedela in jokala*, ki ga preprosto ne moremo zaobiti, razlagati zgolj z literarno obliko. V omenjenem prizoru smo priča pogovoru med katoliškim bogoslovcem in nekim dekletom o blaženi Devici Mariji, v katerem bogoslovec o Brezmadežni pravi takole: "Imela je še druge otroke. Sveto pismo pravi, da je Jezus imel dva brata. Devišstvo ima v Jezusovem življenju drugačen pomen: Marija je začetnica nove ere milosti. Od tedaj naprej se začne druga doba razvoja. Ona je kozmična zaročenka, Zemlja – ki se odpira nebu in se mu daje oploditi. V tistem času, zahvaljujoč njenemu pogumu, da sprejme lastno usodo, Marija omogoča Bogu, da pride na Zemljo. In preobraža se v Veliko Mater. /.../ Ona je ženski obraz Boga. Ona ima svoje lastno božanstvo."⁶

KATOLIŠKI POGLED NA COELHA

Ni naš namen, da bi v pisateljevih besedah iskali namige na alkimistično simboliko Sonca, ki s svojim odhodom v posteljo (zahod) oplaja mater Zemljo, zato se bomo omejili le na bistveno. Potem ko je katoliški semeniščnik izrekel omenjene besede o Brezmadežni, sta imela semeniščnik in dekle spolni odnos.

Višek dogajanja pa predstavlja dan, na katerega Coelho postavi ta dogodek. Zapiše namreč, da se je to zgodilo 8. decembra, ko katoličani praznujemo praznik Brezmadežnega spočetja blažene Device Marije. Takšno pisanje presega literarno svobodo in odkriva antikrščanski značaj avtorja, ki ni brez razloga hvaljen v prostozidarskih časopisih. Coelhova skrunitev dogme o Brezmadežnem spočetju, pa tudi drugih, pri katerih krščanske vsebine ponuja v magijskem duhu, pričajo o duhovni dezorientiranosti nomada, ki mu je lastno izkustvo postalo glavna orientacija v življenju. Krščansko orientacijo in "samouresničenje" dosežemo s spoznanjem in ljubeznijo do Boga, "da bi prek spoznavanja in ljubezni do Njega prispeli tudi do resnice o nas samih".⁷ Šele nato nam lahko Bog odkrije naše pravo stanje, bedo, ki izvira iz padca, in dostojanstvo Božjega otroštva. Ta radostna spoznanja pa nas potem silijo, da jih delimo z brati in sestrami, za katere je Kristus prelil svojo predragoceno kri, ko jih ljubimo na način, kakor nas ljubi On. Namesto vprašanja, ki bi se moglo poroditi v srcih bralcev, ali naj berejo Coelhova dela ali ne, smo želeli Coelhova dela postaviti v odnos do njegovega življenja in povabiti h kritičnosti. Zato lahko za konec zapišemo: "Vse preizkušajte in kar je dobro, obdržite. Zla, pa naj bo kakršno koli, četudi le senca, se vzdržite" (prim. 1 Tes 5, 21).

LITERATURA:

Blažević, Josip. 2014. *New age i kršćanstvo: Enciklopedijski priručnik*. Split: Verbum.

Blažević, Josip. 2009. *Proroci novoga doba*. Zagreb: Teovizija.

Blažević, Josip. 2010. *Crkva i medicina pred izazovima alternativnih iscjeliteljskih tehnika*. Zbornik radova interdisciplinarnog simpozija Zagreb, 13. - 15. studenoga 2009. Zagreb: Veritas.

<https://www.bitno.net/kultura/ima-li-paulo-coelho-sotonske-rogove-na-glavi/>

1. Paulo Coelho: *El peregrino de Compostela*, ang. Paulo Coelho: *Confessions of a Pilgrim*.
2. Prevzema in spaja različne sisteme, poglede, ugotovitve.
3. Iz gr. glagola *embállō*, ki pomeni "vstavim, vtaknem".

4. Citirano po: <https://www.bitno.net/kultura/ima-li-paulo-coelho-sotonske-rogove-na-glavi/> (pridobljeno 10.9.2017): Miro Glavurčić, *Satana. Uvod u demonologiju*, Beograd, 1978, 124. "Človek je špranja (reža) skozi katero zunanji svet bogov, demonov in duš prehaja v notranji svet; iz večjega v manjši svet."
5. Ko govorimo o magijskem svetovnem nazoru, mislimo predvsem na magijsko mišljenje oz. zavest, ki je prisotna v new ageu in alternativni medicini ter je povezana s sugestijo oz. avtosugestijo. Magijska zavest je v zgodnji dobi človekovega razvoja edina zavest, ki se v odrasli dobi aktivira prek sugestije in avtosugestije. V naravi te zavesti je, da je zelo močna in lahko kot takšna sproži nekatere procese na telesni in čustveni ravni, vendar v sebi nima zmožnosti, da bi definitivno rešila probleme. Magijska zavest lahko prek avtosugestije in sugestije začasno odpravi simptome, a ne rešuje in odpravlja izvorov nastalih težav, ki porajajo simptome raznih, najpogostejše psihosomatskih bolezni. Razni priučeni terapevti alternativne medicine igrajo na karto omenjene magijske zavesti, ki ponuja čudežno rešitev vseh problemov, celo zdravljenje na daljavo ali gledanje osebe, ki trpi. Magijska zavest torej ne prinaša rešitve, kajti če se oseba po začasni odpravi simptoma neke bolezni ne spremeni v bistvu, to pomeni, da ne spremeni svoje življenjske filozofije, svojega načina življenja, ki ga je pripeljal do simptoma bolezni, svojega ozdravljenja oseba ne bo dolgo ohranila, saj se bodo simptomi zopet pojavili.
6. Paolo Coelho, *Na obalu rijeke Pijedre sjela sam i plakala*, Zagreb 1998, 81. Slovenski prevod knjige se glasi: *Ob reki Piedri sem sedela in jokala*.
7. Janez Pavel II., *Vera in razum*, Cerkevni dokument 80, *Predgovor* (Ljubljana: Družina, 1999).

JON GROŠELJ

Sprejeti tujca

Nekaj misli o družbenem nauku Cerkve in migrantskem vprašanju

Po poročanju Visokega komisariata Združenih narodov za begunce je bilo lani na svetu zaradi vojn, nasilja, preganjanja, revščine¹, degradacije okolja in drugih razlogov kar 65,6 milijona ljudi prisilno razseljenih², 300 000 več kot leto poprej (UNHCR 2017, 1–2). Med prisilno razseljenimi je bilo 22,5 milijona beguncev³, od tega jih je kar 55% prišlo iz treh držav; Sirije, Afganistana in Južnega Sudana. Samo iz slednjega denimo za kar 64% več kot leto poprej. Med številnimi zanimivimi in predvsem zaskrbljujočimi številkami, pa v poročilu ni mogoče zaslediti, da lahko traja več let, preden prisilno razseljena oseba uspe dospeti v ciljno državo in si v njej urediti (vsaj) azilni status (Hagen-Zanker in Mallett 2016, 20); ali da je danes po svetu najmanj 700 milijonov ljudi, ki bi radi migrirali v drugo državo, od tega vsak tretji prebivalec držav podsaharske Afrike (Esipova, Ray in Pugliese 2017). To predstavlja ogromno (potencialno) breme, v določeni meri pa tudi priložnost za razvitejše države sveta⁴, kamor bi se rado zateklo največ migrantov⁵ in beguncev.

DRUŽBENI NAUK CERKVE O MIGRANTSKEM VPRAŠANJU

Orisana migrantska/begunska problematika, v kateri pridejo do izraza vse napetosti današnjega sveta kot 'globalne vasi', predstavlja izziv tudi za krščanstvo, ki naj bi bilo v nekem smislu 'vest sveta'. V osrčju slednjega je namreč nauk o Bogu, ki se učloveči in iz darovanjske ljubezni 'migrira' v človeško stvarnost (Phan 2016, 860), ter o človeku kot *imago Dei* – Božji podobi in njegovem brezmejnem dostojanstvu, ki kot tako ne pozna geografskih meja in ni vezano

na neke zgodovinsko-kulturne, politično-ekonomske ali religijsko-etnične določnosti ter je v krščanski luči glavni kriterij pri odgovarjanju na problem migracij (DiMarzio 2008, 3). Človeško dostojanstvo je vodilo tudi za sekularne mednarodne dokumente, na čelu s Splošno deklaracijo človekovih pravic (1948) ali bolj specifično Konvencijo ZN o statusu beguncev (1951). Izhajajoč iz orisane globalne migrantske situacije, pa se nam kaže očitna napetost med dvema poloma: dostojanstvom človeške osebe, ki je *ipso facto* univerzalno, ter politično-ekonomsko in kulturno-zgodovinsko (partikularno)